

postanowieniem z dnia 30.05.2016 roku sprostowano wyrok - 216

Sygn. akt VII Ga 105/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Głos

Sędziowie: SO Stanisław Stankiewicz

SR del. do SO Beata Gnatowska (spr.)

Protokolant: Barbara Tomaszuk

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.**

przeciwko **Spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 4 grudnia 2015 roku, sygn. akt VIII GC 464/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt. I oddala powództwo,

- w pkt. II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.147,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.587,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VII Ga 105/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. w pozwie skierowanym przeciwko Spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13.02.2015 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 947/14 powołując się na dokonane po wydaniu tytułu oświadczenie o potrąceniu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując, że zgłoszona do potrącenia powoda wierzytelność w ogóle nie istnieje, a została zgłoszona jedynie na potrzeby niniejszego postępowania.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lutego 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 947/14 opatrzony klauzulą wykonalności z dnia 26 lutego 2015 roku, stwierdzający obowiązek zapłaty powoda na rzecz pozwanej kwoty 23.382,00 zł w całości. Orzekł też o kosztach procesu.

Z ustaleń Sądu wynikało, iż w dniu 12.05.2007 r. strony zawarły umowę o dzieło zatytułowaną „Umowa kupna sprzedaży oraz wykonania robót montażowych”, której przedmiotem było wykonanie przez powoda modernizacji tuczarni trzody chlewnej należącej do pozwanego, w tym dostawa maszyn, urządzeń i innych elementów wyposażenia, montaż systemów żywienia i wentylacji, rozruch technologiczno-eksploatacyjny systemu żywienia i wentylacji oraz nadzór nad montażem pozostałego wyposażenia wykonanego przez firmę budowlaną oraz koordynacją robót. Efektem modernizacji miało być przekazanie „pod klucz” obiektów budowlanych, linii technologicznych i wentylacji o zdolności produkcyjnej 7600 szt. trzody chlewnej rocznie. Strony szczegółowo określiły też zakres robót oraz elementy wyposażenia. W dniu 08.12.2008 r. strony umowy podpisały protokół w sprawie ilości dostarczonych materiałów do wykonania sufitów podwieszanych, w którym zgodnie stwierdziły, że w związku ze zmniejszeniem powierzchni sufitów do zabudowy zmniejszają ilość dostarczonej podsufitki

Sąd I instancji stwierdził też, iż w trakcie realizacji umowy powód wykonał na rzecz pozwanego dodatkowe prace nie objęte wcześniejszym zakresem umowy, m.in. na zlecenie powoda zostały zamontowane dodatkowo kojce porodowe przez firmę (...) oraz ślimak podnośnikowy przez firmę (...). Uwzględniając część dodatkowych prac oraz zmniejszoną ilość podsufitki pozwany w dniu 16.12.2009 r. sporządził „Kosztorys różnicowy do rozliczenia z (...) Sp. z o.o. uwzględniający zwiększenie prac o kwotę 5.556 zł netto. Z uwagi na pominięcie w tym kosztorysie części dodatkowo wykonanych przez powoda prac, sporządził on dokument „Uwagi do kosztorysu różnicowego” szacując wartość dodatkowych materiałów i prac na kwotę 36.961,91 zł netto. Wzajemne rozliczenia stron i wykonanie umowy z dnia 12.05.2007 r. było przedmiotem postępowania sądowego, zainicjowanego pozwem spółki (...) o zapłatę od spółki (...) kwoty 738.001,23 zł netto plus podatek VAT. Ostatecznie Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 13.02.2015 r. wydanym w sprawie I ACa 947/14 zmienił zaskarżony wyrok niższej instancji o tyle, że ponad zasądzoną tam kwotę 50 zł zasądził kwotę 23.382 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.01.2010 r. W dniu 23.02.2015 r. powód złożył oświadczenie o potrąceniu wierzytelności przysługującej pozwanemu zasądzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku I ACa 947/14 w kwocie 23.382 zł z przysługującą mu wierzytelnością w związku z dostarczeniem produktów oraz wykonaniem usług ponad to, co zapisano w umowie z dnia 12.05.2007 r. w wysokości 36.961,51 zł. Oświadczenie to dotarło do pozwanego w dniu 25.02.2015 r. Pomimo skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, pozwany złożył przeciwko powodowi wniosek o wszczęcie egzekucji w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13.02.2015 r. o sygn. akt I ACa 947/14, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 26.02.2015 r. Postępowanie to pod sygn. akt ED Km 394/15 prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku E. D..

Mając powyższe ustalenia faktyczne na uwadze Sąd I instancji oceniał czy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło.

Odnosząc się do zarzutu braku istnienia wierzytelności zgłoszonej przez powoda do potrącenia Sąd Rejonowy podkreślił, że w sprawie pozwany nie zaprzeczał wykonaniu prac, które powód określał jako prace dodatkowe, nie kwestionował też ich wartości, ani przedłożonych przez powoda na tę okoliczność rachunków oraz dokumentów przewozowych. O tym, że wskazywane przez powoda prace wykraczały poza pierwotnie umówiony zakres robót i wyposażenia przekonuje zaś zdaniem Sądu I instancji treść przedstawionych przez niego załączników do umowy z dnia 12.05.2007 r., stanowiących jej integralną część oraz zeznania świadków G. K., D. Ś. oraz A. D..

W ocenie Sądu Rejonowego słuszność stanowiska powoda wskazującego na to, że dysponował on wierzytelnością, którą mógł potrącić z roszczeniem objętym tytułem wykonawczym wynika też z ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie I ACa 947/14. Powołał się przy tym na przepis art. 365 kpc.

Jeżeli chodzi o wysokość przysługującej powodowi wierzytelności za wykonane dodatkowe prace to Sąd I instancji stwierdził, iż potwierdzają ją złożone przez niego źródłowe faktury za zakup materiałów oraz dokumenty przewozowe potwierdzające ich przywóz do Polski i odbiór przez powoda.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności zeznaniom prezesa pozwanej spółki (...) w części, w której zaprzeczała ona wykonaniu przez powoda jakichkolwiek dodatkowych prac twierdząc, że montaż kojców porodowych i ślimaka podnośnikowego wchodziły w zakres umownego obowiązku.

Reasumując Sąd I instancji uznał, że powód dokonał skutecznego potrącenia wierzytelności objętej tytułem wykonawczym przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, co w świetle art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. pozwala mu żądać pozbawienia tego tytułu wykonalności.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany. Zarzucił mu:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, mającą istotny wpływ na wynik postępowania poprzez przyjęcie, iż powodowi przysługiwała wierzytelność z tytułu wykonanych dodatkowych prac ponad ustalony umownie zakres, za które nie otrzymał on od pozwanego stosownego wynagrodzenia, a które mógł przedstawić do potrącenia jako istniejącą wierzytelność, w sytuacji, gdy charakter umowy z dnia 12 maja 2007 roku zobowiązywał powódkę do dostarczenia niezbędnych do działania systemu elementów i podzespołów, jakimi m.in. były te elementy, których wartość została zgłoszona do potrącenia, a które zostały dostarczone pozwanej w ramach przedmiotowej umowy i za które pozwana utraciła powodowi wynagrodzenie;

- naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 365 k.p.c. poprzez oparcie ustaleń przez Sąd I instancji na ustaleniach poczynionych przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w sprawie I ACa 947/14 i uznanie ich za wiążących Sąd w przedmiotowej sprawie, w sytuacji gdy związanie stron, o którym mowa w przedmiotowym przepisie polega na związaniu tych osób dyspozycją zawartej w sentencji prawomocnego wyroku skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiedzionej przez Sąd z norm zawartych w przepisach prawnych, a zatem wobec treści wyroku Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie był związany ustaleniami tego sądu w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej powód wnosił o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej była uzasadniona.

Powództwo przeciwegzekucyjne wytoczone przez stronę powodową oparte było na treści art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. Powód podjął próbę zwalczania tytułu wykonawczego powołując się na złożone po powstaniu tytułu egzekucyjnego oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu w jego ocenie w stosunku do pozwanego wierzytelności z wierzytelnością pozwanego przysługującą mu wobec niego, a mającą swe źródło w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lutego 2015 roku, wydanym w sprawie I ACa 947/14.

Sąd Rejonowy uznając istnienie wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego zgłoszonej do potrącenia stwierdził, że zobowiązanie wynikające z wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 lutego 2015 roku wydanego w sprawie I ACa 947/14, na skutek dokonanego właśnie potrącenia wygasło, w związku z czym powództwo uwzględnił.

Stanowisko Sądu I instancji nie znajduje jednak aprobaty Sądu Okręgowego.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 365 k.p.c. który w motywach pisemnych wyroku powołał się na treść tego przepisu stwierdzając, iż ustalenia Sądu Apelacyjnego poczynione w sprawie I ACa 947/14 potwierdzają fakt dysponowania przez powoda wierzytelnością, o której mowa w zgłoszonym przez niego oświadczeniu o potrąceniu.

Lektura uzasadnienia wspomnianego wyroku Sądu Apelacyjnego, wbrew pogładowi Sądu I instancji, nie pozwala jednak na wyciągnięcie wniosku o tym, że Sąd ten przyznał istnienie wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego na kwotę 36.961,91 zł. Wręcz przeciwnie, Sąd ten wyraźnie zaznaczył, że pozwany w tamtym procesie, a powód w tej sprawie, nie zgłosił zarzutu potrącenia obejmującego wykonane przez niego prace dodatkowe, co sugeruje, że istnieniem wierzytelności pozwanego z tego tytułu Sąd ten się nie zajmował. Samo zaznaczenie przez ten Sąd, że roszczenie pozwanego mogłoby być dochodzone w odrębnym procesie także nie prowadzi do konkluzji, że jest ono istniejące, a raczej sugeruje wyłącznie, że istnieje ewentualna droga do jego wyegzekwowania. Jako nie potwierdzające istnienia wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego należy też potraktować ogólnikowe stwierdzenia Sądu Apelacyjnego dotyczące kwestii tego, że pozwany nie miał obowiązku dostarczać bez wynagrodzenia urządzeń nie wymienionych w załączniku do umowy. Nie oznacza to jednak, że Sąd ten roszczenie powoda z tytułu prac nie objętych umową, o którym mowa w złożonym następnie oświadczeniu o potrąceniu, w sposób stanowczy zaaprobował.

Z tego też powodu nieuprawnione było powoływanie się przez Sąd Rejonowy na ustalenia poczynione przez Sąd Apelacyjny w zakresie istnienia wierzytelności powoda z tytułu prac dodatkowych wykonanych na rzecz pozwanego albowiem takowe nie miały miejsca.

Ponadto godzi się zauważyć, iż w wyroku z dnia 9 września 2015 roku (IV CSK 726/14, LEX nr 1827141) Sąd Najwyższy stwierdził, iż granice mocy wiążącej prawomocnego wyroku określa jego sentencja, zaś motywy zawarte w uzasadnieniu tylko w takim zakresie, w jakim stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia i są konieczne dla wyjaśnienia jego zakresu. Nie są w takim wypadku wiążące dla sądu orzekającego w późniejszej sprawie zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocena prawna dokonane w sprawie rozpoznawanej uprzednio, chyba że stanowią kwestię prejudycjalną w rozumieniu wyżej wskazanym.

W kontekście tego należy podkreślić, że skoro powód w tej sprawie nie zgłosił w sprawie I ACa 947/14 zarzutu potrącenia związanego z istnieniem jego wierzytelności z tytułu prac dodatkowych to nawet ewentualne wypowiedzi Sądu Apelacyjnego w tym zakresie nie były wiążące dla Sądu I instancji z tego powodu, że nie legły one u podstaw wydanego orzeczenia.

W rezultacie zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 365 k.p.c. był słuszny. Nie przesądzało to jednak automatycznie o konieczności korekty zaskarżonego wyroku z tego powodu, że zdaniem Sądu I instancji istnienie wierzytelności przedstawionej do potrącenia wynika też z zaoferowanych przez powoda w tej sprawie dowodów. Pogląd ten Sąd Odwoławczy także traktuje za nieprawidłowy.

Po pierwsze, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że pozwany istnienia wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego nie kwestionował zarówno co do wysokości. W odpowiedzi na pozew wnosił przecież o oddalenie powództwa w całości wskazując w jego uzasadnieniu, iż zawarte w oświadczeniu o potrąceniu wierzytelności nie istnieją. W wyroku z dnia 11 lipca 2012 roku Sąd Najwyższy (II CSK 744/11) wprost zaś wskazał, że zwalczanie powództwa w całości, a więc co do zasady, nie może być potraktowane jako równoznaczne z milczącym przyznaniem faktów, mających rozstrzygać o wysokości dochodzonego roszczenia. Oczywistym jest, że stanowcze kwestionowanie powództwa co do zasady zwalnia z obowiązku wypowiedzania się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach

dotyczących samej wysokości dochodzonego roszczenia. W związku z tym nawet jeżeli pozwany nie odniósł się do wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia kwestionowanie przez niego samej wierzytelności zgłoszonej do potrącenia należy traktować jako oponowanie powództwu co do zasady jak i co do wysokości.

Po drugie, jeżeli pozwany negował zasadność wierzytelności powoda zgłoszonej do potrącenia to jego rolą stosownie, do treści art. 6 k.c., było jej wszechstronne udowodnienie. Powód obowiązany był zatem wykazać, że prace i materiały za które domaga się wynagrodzenia nie były objęte pierwotną umową i że prace te wykonał a materiały zakupił za wskazaną przez niego kwotę.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że powód powyższemu nie sprostał.

Nawet gdyby przyjąć w ślad za załączonymi do pozwu dokumentami (w tym między innymi załącznikiem do umowy z dnia 12 maja 2007 roku) oraz zeznaniami świadka G. K. (k. 142), że prace i materiały za które powód domaga się wynagrodzenia nie były objęte pierwotną umową (kojce porodowe, przemiennik częstotliwości, elementy przenośnika koralikowego, elementy systemu pojenia i wentylacji) to koszt ich poniesienia nie został przez powoda wykazany.

Dołączone do pozwu faktury nie pozwalają na zweryfikowanie poniesionych przez powoda ewentualnych dodatkowych kosztów zakupu materiałów z tego powodu, że trudno je przyporządkować do pozycji wynikających ze sporządzonej przez powoda tabeli stanowiącej wyliczenie jego wierzytelności (k. 65). W zasadzie jest to niemożliwe albowiem nawet przenośnik ślimakowy mający mieć zgodnie z oświadczeniem powoda cenę 3.695,08 zł wynikającą z faktury VAT nr (...) w fakturze tej jest określony ceną 2.588,00 zł. Ponadto faktury nie dokumentują faktu zapłaty za nie, a powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność tego, w jaki sposób zaspokoił wynikające z nich należności. Nie wskazywał, czy czynił to w formie gotówkowej czy bezgotówkowej.

Jeżeli chodzi o wynagrodzenie monterów, to o ile A. D. i D. Ś. faktycznie potwierdzili w swoich zeznaniach, że wykonywali prace dotyczące dodatkowych kojców i ślimaka podnośnikowego (k. 142 v., 162-163), o tyle zgodnie ze sporządzoną przez powoda tabelą koszty te miały dokumentować rachunki za wykonaną usługę. Na próżno jednak poszukiwać ich w aktach sprawy.

W tym miejscu można jeszcze podkreślić, iż dokument w postaci uwag do kosztorysu różnicowego, w którym powód wyszczególnił co składa się na jego wierzytelność w kwocie 36.961,91 zł został sporządzony osobiście przez stronę powodową w związku z czym nie sposób nadać mu znaczącej mocy dowodowej, szczególnie, że nawet przez tą stronę nie został podpisany.

W kontekście tego Sąd Odwoławczy uznał, że powód nie wykazał istnienia swojej wierzytelności w stosunku do powoda, którą zgłosił do potrącenia co najmniej co do wysokości. Było to pożądane zwłaszcza z tego powodu, że faktury, na których opierał swoje roszczenie datowane są nawet na 2007 rok. Z niewiadomych względów powód dopiero po 6 latach wyraził chęć wyegzekwowania wynikających z nich kosztów obciążających w jego ocenie stronę pozwaną.

Po trzecie, nawet gdyby powód wykazał istnienie swojej wierzytelności w stosunku do pozwanego co do wysokości nie wykazał jej wymagalności. Wymagalność wierzytelności stanowi natomiast pozytywną przesłankę skuteczności potrącenia.

Z literalnego brzmienia art. 498 k.c. można by wywodzić, że jedną z przesłanek stanu potrącalności jest wymagalność obu wierzytelności przedstawionych do potrącenia. Powszechnie jednak przyjmuje się, że wymagalna musi być tylko wierzytelność potrącającego, czyli strony aktywnej (np. L. Stępnia, Potrącenie..., s. 58; L. Stecki (w:) J. Winiarz, Komentarz, t. I, 1989, s. 515; T. Wiśniewski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2007, s. 653; K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, s. 897; K. Zawada (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2009, s. 112; M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1097 i 1129). Ograniczenie warunku wymagalności tylko do wierzytelności strony aktywnej znajduje uzasadnienie w samej konstrukcji potrącenia. Potrącenie jest bowiem

równoznaczne z przymusowym zaspokojeniem wierzytelności przysługującej osobie, która składa oświadczenie woli, a egzekucja wierzytelności niewymagalnej nie może być prowadzona.

Przez wymagalność wierzytelności rozumie się stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, a dłużnik jest obowiązany spełnić świadczenie. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek następuje od chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona. Wówczas też następuje początek biegu przedawnienia i dopuszczalności potrącenia (L. Stecki, Opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych, Poznań 1970, s. 29; A. Janiak, Glosa do wyroku SN..., s. 385; wyrok SN z dnia 18 stycznia 2008 r., V CSK 367/07, LEX nr 371387). Na ogół wymagalność powstaje z chwilą nadejścia terminu spełnienia świadczenia, który może być określony w ustawie bądź oznaczony przez czynność prawną albo wynikać z właściwości zobowiązania. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie został oznaczony, powinno być ono spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania zobowiązania (art. 455 k.c.).

Roszczenie konstruowane przez powoda należy traktować jako zobowiązanie bezterminowe, którego termin spełnienia świadczenia nie został przez strony oznaczony. W związku z tym postawienie go w stan wymagalności wymagało wezwania pozwanego do jego wykonania.

Wezwania takiego powód w stosunku do pozwanego nie skierował na etapie przedprocesowym, a już na pewno w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek śladu, że czynność taka została dokonana przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu. Prowadzi to do wniosku, że wierzytelność powoda w dacie składania pozwanemu oświadczenia o potrąceniu nie była jeszcze wymagalna, co powoduje, że nie doszło do wzajemnego umorzenia się wierzytelności stron i wygaśnięcia zobowiązania. Z wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2015 roku (V ACa 744/14, LEX nr 1682850) wynika, iż przesłanki skuteczności potrącenia muszą istnieć w czasie złożenia oświadczenia o potrąceniu i dotarcia jego treści do wiadomości dłużnika wierzytelności. Nie wywołuje zatem żadnego skutku złożenie oświadczenia o potrąceniu niewymagalnej wierzytelności. Oznacza to, że potrącający powinien złożyć oświadczenie po ziszczeniu się tej przesłanki, a jeśli dokonał tego we wcześniejszym czasie musi złożyć ponowne oświadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 roku, II CSK 70/11, nie publikowane).

W konsekwencji z powodów, o których mowa wyżej brak było podstaw do uwzględnienia powództwa powoda na mocy art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. zarówno z przyczyn formalnych jak i merytorycznych. Zarzuty apelacyjne okazały się zatem słuszne i skłoniły Sąd Okręgowy do korekty zaskarżonego wyroku.

Skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku na mocy art. 386 § 1 k.p.c. i oddaleniem powództwa, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. I sentencji wyroku.

Rezultatem powyższego była zmiana pkt. II wyroku na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1. pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800). Na koszty te złożyły się opłata od apelacji oraz koszty zastępstwa procesowego.